

De merel

Er was eens een mevrouw en die hield heel veel van vogelgeroep. Als ze een wandeling in het bos maakte, bleef ze vaak stilstaan om van het gezang en gefluit en geroep van de vogels te genieten. O, wat mooi, dacht ze dan, o, wat mooi.

Maar het allermooiste vond ze het gezang van de merel. Ze vond dat er geen vogel was die zo mooi kon zingen en roepen als de merel.

Maar wat wilde het geval: in de buurt van haar huisje was er nooit eens een merel, hoe het kwam wist ze niet. Wat jammer toch, dacht ze, nooit eens een merel op mijn dak. Weet je wat, ik zet gewoon een advertentie in de krant: *Merel gevraagd om enkele uren per dag op het dak van m'n huis te zingen.*

Zo gezegd zo gedaan.

De advertentie kwam in de krant en de volgende dag werd er aan de deur gebeld. De mevrouw deed open.

Er stond een vogel aan de deur, met een fiets aan de hand. Hij had een pet op en een das om, en hij droeg een wollen broek en een wollen vest.

'Ik kom vanwege de advertentie,' sprak de vogel, 'ik ben de merel die u zoekt.'

De mevrouw bekeek 'm van top tot teen. 'Wat een eigenaardige merel bent u,' zei ze ten slotte.

'Hoe bedoelt u?' vroeg de merel.

'Nou, ten eerste heeft u een schorre stem en bovendien heeft u een raar wollen pak aan.'

'Ik moet wel,' zei de merel, 'elke dag in weer en wind ergens boven op een dak, je hebt zo een longontsteking te pakken. Ik heb trouwens net een griepje achter de rug, vandaar dat ik een beetje schor ben.'

'Een griepje?' vroeg de mevrouw verbaasd.

'Ja, een griepje,' antwoordde de merel.

'Maar ik wil een merel die heel mooi zingt,' riep de mevrouw.

De merel zette z'n fiets tegen het tuinhek. 'Als u nou 's even een ladder voor me haalt,' zei hij, 'dan kan ik aan het werk.'

De mevrouw verdween op een holletje om de hoek van het huis en kwam al heel gauw met een ladder terug.

'Zo,' zei de vogel, 'zet u 'm maar tegen het huis op, dan klim ik naar

boven en dan ga ik een beetje zitten zingen, zoals we afgesproken hebben.'

'Ik ben benieuwd,' zei de mevrouw.

Ze verdween in haar huisje, deed de ramen open, ging in een makkelijke leunstoel zitten en sloot haar ogen. Ziezo, laat de merel maar fluiten. O, wat zal ik genieten en wat zullen de burens ervan opkijken.

Maar o wee. Wat was dat voor een gekras en gezaag? Kwam dat van boven?

De mevrouw stak haar hoofd uit het raam en keek omhoog.

'Ja hoor, waarachtig, het was die bliksemse merel. Het leek wel alsof hij met een vork over de bodem van een pan schraapte. Het was verschrikkelijk. De mevrouw kon haar oren niet geloven.

En de voorbijgangers?

De voorbijgangers bleven staan, dat begrijp je wel. Ze trokken een vies gezicht, ze staken hun vingers in hun oren en keken naar boven. Ze schreeuwden: 'Hé, ben je gek geworden daar op dat dak, ben je niet goed bij je hoofd, idiote vogel dat je d'r bent.'

De merel hield meteen op met het gekras en gezaag en keek naar beneden.

'Jullie hebben makkelijk praten,' riep hij, 'ik doe dit niet voor m'n lol, ik heb thuis een vrouw en zes kinderen, ik moet de kost verdienen.'

De mevrouw was inmiddels ook naar buiten gegaan.

'Hé,' riep ze, 'kom onmiddellijk naar beneden, ben je niet goed snik, wat moeten de mensen wel denken.'

De merel kwam mopperend de ladder af. 'Het was erg koud boven,' merkte hij op.

'Dat zal best,' zei de mevrouw, 'maar ik heb je gevraagd om te zingen en niet om te krassen.'

'Ik vind anders dat ik erg m'n best heb gedaan,' klaagde de vogel, 'en daarom zou ik nu wel een beloning willen hebben, een flinke beloning als het kan.'

'Weet je wat jij bent?' zei de mevrouw. 'Jij bent een brutale vogel, als je dat maar weet. Vooruit, ga naar binnen, ik schaam me dood met al die mensen om me heen.'

'Hèhè,' zei de vogel toen hij eindelijk binnen was en op een stoel zat, 'was me dat werken.'

'Zeg eens eerlijk,' vroeg de vrouw, 'zeg eens eerlijk, ben jij eigenlijk wel een merel?'

De merel keek zwijgend voor zich uit. De mevrouw zei ook niets.
Ze dacht: Ik ben benieuwd naar z'n antwoord.

Het bleef lang stil, je kon de klok horen tikken.

Plotseling stak de merel een vinger in z'n mond, maakte 'm nat met z'n tong en wreef er toen mee over zijn snavel. En zie, het geel van z'n snavel verdween en er bleef een zwarte snavel over.

'Asjemenou,' riep de mevrouw. 'Zie je wel, ik vermoedde het al, heb je me ooit.'

'Ik zal het u maar zeggen,' zuchtte de vogel, 'ik ben eigenlijk niet zozeer een merel, ik ben meer een vogel die op een kraai lijkt.'

De mevrouw werd een beetje kwaad.

'Joh, zeg nou gewoon dat je een kraai bent en geen merel,' zei ze.

'Ja, ik ben een kraai,' bekende de vogel.

'Zie je wel, daarom zat je zo akelig te krassen,' zei de mevrouw.

'Ik hoopte dat u het niet zou merken,' zei de vogel.

'Haha,' hoonde de mevrouw, 'natuurlijk heb ik het gemerkt, het was niet om aan te horen.'

'Tja,' zei de vogel en hij plukte verlegen aan z'n wollen pak. De mevrouw stond op.

'Mooi,' zei ze, 'ik hoop dat je in je verdere leven geen rare streken meer uithaalt, anders kom je nog eens in de vogelgevangenis.'

De kraai nam afscheid van de mevrouw en stapte op z'n fiets.

Wat vreemd, dacht de mevrouw nog, een kraai op een fiets.

Maar voor ze hem nog iets kon vragen, was-ie uit het oog verdwenen.

Opdracht

Moeilijke woorden

asjemenou	-	uitroep van verbazing
bliksems	-	krachtterm: <i>bliksemse merel</i> betekent 'rotmerel'
eigenaardig	-	vreemd
kraai	-	een grote, meestal zwarte vogel
krassen	-	geluid dat een kraai maakt
merel	-	een vogel waarvan het mannetje zwart is met gele snavel en het vrouwtje donkerbruin
niet om aan te horen	-	heel lelijk om te horen
schor	-	hees
snavel	-	bek van een vogel
streken	-	dingen waarover je boos bent

Opdracht: in het verhaal zijn onregelmatige werkwoorden geel gemarkeerd. Er zijn ook veel scheidbare werkwoorden bij. Schrijf deze werkwoorden in context op en ook de infinitiefvorm.

Voorbeeld:

hield

Zij hield veel van vogelgeroep.

Houden van

De merel

Er was eens een mevrouw en die **hield** heel veel van vogelgeroep. Als ze een wandeling in het bos maakte, **bleef** ze vaak stilstaan om van het gezang en gefluit en geroep van de vogels te genieten. O, wat mooi, dacht ze dan, o, wat mooi.

Maar het allermooiste **vond** ze het gezang van de merel. Ze vond dat er geen vogel was die zo mooi **kon** zingen en roepen als de merel.

Maar wat wilde het geval: in de buurt van haar huisje was er nooit eens een merel, **hoe het kwam wist** ze niet. Wat jammer toch, **dacht** ze, nooit eens een merel op mijn dak. Weet je wat, ik zet gewoon een advertentie in de krant: *Merel gevraagd om enkele uren per dag op het dak van m'n huis te zingen.*

Zo gezegd zo gedaan.

De advertentie **kwam** in de krant en de volgende dag **werd** er aan de deur gebeld. De mevrouw **deed** open.

Er **stond** een vogel aan de deur, met een fiets aan de hand. Hij had een pet op en een das om, en hij **droeg** een wollen broek en een wollen vest.

'Ik kom vanwege de advertentie,' **sprak** de vogel, 'ik ben de merel die u zoekt.'

De mevrouw **bekeek** 'm van top tot teen. 'Wat een eigenaardige merel bent u,' zei ze ten slotte.

'Hoe bedoelt u?' vroeg de merel.

'Nou, ten eerste heeft u een schorre stem en bovendien heeft u een raar wollen pak aan.'

'Ik moet wel,' zei de merel, 'elke dag in weer en wind ergens boven op een dak, je hebt zo een longontsteking te pakken. Ik heb trouwens net een griepje achter de rug, vandaar dat ik een beetje schor ben.'

'Een griepje?' **vroeg** de mevrouw verbaasd.

'Ja, een griepje,' antwoordde de merel.

'Maar ik wil een merel die heel mooi zingt,' riep de mevrouw.

De merel zette z'n fiets tegen het tuinhok. 'Als u nou 's even een ladder voor me haalt,' zei hij, 'dan kan ik aan het werk.'

De mevrouw **verdween** op een holletje om de hoek van het huis en **kwam** al heel gauw met een ladder terug.

'Zo,' zei de vogel, 'zet u 'm maar tegen het huis op, dan klim ik naar

boven en dan ga ik een beetje zitten zingen, zoals we afgesproken hebben.'

'Ik ben benieuwd,' zei de mevrouw.

Ze verdween in haar huisje, deed de ramen open, ging in een makkelijke leunstoel zitten en sloot haar ogen. Ziezo, laat de merel maar fluiten. O, wat zal ik genieten en wat zullen de burens ervan opkijken.

Maar o wee. Wat was dat voor een gekras en gezaag? Kwam dat van boven?

De mevrouw stak haar hoofd uit het raam en keek omhoog.

'Ja hoor, waarachtig, het was die bliksemse merel. Het leek wel alsof hij met een vork over de bodem van een pan schraapte. Het was verschrikkelijk. De mevrouw kon haar oren niet geloven.

En de voorbijgangers?

De voorbijgangers bleven staan, dat begrijp je wel. Ze trokken een vies gezicht, ze staken hun vingers in hun oren en keken naar boven. Ze schreeuwden: 'Hé, ben je gek geworden daar op dat dak, ben je niet goed bij je hoofd, idiote vogel dat je d'r bent.'

De merel hield meteen op met het gekras en gezaag en keek naar beneden.

'Jullie hebben makkelijk praten,' riep hij, 'ik doe dit niet voor m'n lol, ik heb thuis een vrouw en zes kinderen, ik moet de kost verdienen.'

De mevrouw was inmiddels ook naar buiten gegaan.

'Hé,' riep ze, 'kom onmiddellijk naar beneden, ben je niet goed snik, wat moeten de mensen wel denken.'

De merel kwam mopperend de ladder af. 'Het was erg koud boven,' merkte hij op.

'Dat zal best,' zei de mevrouw, 'maar ik heb je gevraagd om te zingen en niet om te krassen.'

'Ik vind anders dat ik erg m'n best heb gedaan,' klaagde de vogel, 'en daarom zou ik nu wel een beloning willen hebben, een flinke beloning als het kan.'

'Weet je wat jij bent?' zei de mevrouw. 'Jij bent een brutale vogel, als je dat maar weet. Vooruit, ga naar binnen, ik schaam me dood met al die mensen om me heen.'

'Hèhè,' zei de vogel toen hij eindelijk binnen was en op een stoel zat, 'was me dat werken.'

'Zeg eens eerlijk,' vroeg de vrouw, 'zeg eens eerlijk, ben jij eigenlijk wel een merel?'

De merel keek zwijgend voor zich uit. De mevrouw **zei** ook niets.
Ze **dacht**: Ik ben benieuwd naar z'n antwoord.

Het **bleef** lang **stil**, je **kon** de klok horen tikken.

Plotseling **stak** de merel een vinger in z'n mond, maakte 'm nat met z'n tong en **wreef** er toen mee over zijn snavel. En zie, het geel van z'n snavel **verdween** en er **bleef** een zwarte snavel **over**.

'Asjemenou,' riep de mevrouw. 'Zie je wel, ik vermoedde het al, heb je me ooit.'

'Ik zal het u maar zeggen,' zuchtte de vogel, 'ik ben eigenlijk niet zozeer een merel, ik ben meer een vogel die op een kraai lijkt.'

De mevrouw **werd** een beetje **kwaad**.

'Joh, zeg nou gewoon dat je een kraai bent en geen merel,' zei ze.

'Ja, ik ben een kraai,' bekende de vogel.

'Zie je wel, daarom **zat** je zo akelig te krassen,' zei de mevrouw.

'Ik hoopte dat u het niet zou merken,' zei de vogel.

'Haha,' hoonde de mevrouw, 'natuurlijk heb ik het gemerkt, het was niet om aan te horen.'

'Tja,' zei de vogel en hij plukte verlegen aan z'n wollen pak. De mevrouw **stond op**.

'Mooi,' zei ze, 'ik hoop dat je in je verdere leven geen rare streken meer uithaalt, anders kom je nog eens in de vogelgevangenis.'

De kraai **nam afscheid** van de mevrouw en stapte op z'n fiets.

Wat vreemd, dacht de mevrouw nog, een kraai op een fiets.

Maar voor ze hem nog iets kon vragen, **was**-ie uit het oog **verdwenen**.